

5. De Heere is Rechter (Psalm 75:8)

In vroeger tijden kende men in vele landen nog de doodstraf. Ook in ons land is dit zeer lang gehandhaafd. Dit is naar uitwijzen van 's Heeren Woord. De Heere heeft bevolen in Zijn Woord: „Die eens mensens bloed vergiet, diens bloed zal door de mens vergoten worden.” De redenering dat bij het afschaffen van de doodstraf de misdadiger nog tot bekering zou kunnen komen, gaat niet op. „Want de Heere kent degenen, die de Zijnen zijn,” zoals uit de volgende geschiedenis helder blijkt.

In één van de gevangenissen zat een man gevangen. Hij had een dubbele moord begaan en was veroordeeld tot de doodstraf. Hij had nog slechts enkele weken te leven om zich op de dood voor te bereiden.

In de stad waar deze gevangenis was, stond een tweetal godvrezende leraars. Zij bezochten de gevangenen van tijd tot tijd. Zo kreeg ook deze man bezoek van een predikant. Hij was bewogen met het lot van deze gevangene en hij vroeg zich af waarom de Heere hem, die toch van nature even boos en verdorven was, bewaard had voor zo'n diepe val. Even keek de gevangene op toen de dominee binnenkwam, om direct daarop met een grimmig gezicht voor zich uit te staren. Toen de dominee hem voorhield dat hij weldra voor een rechtvaardig God moest verschijnen, Die de minste zonde niet door de vingers kan zien, keek hij even op. Toen de leraar trachtte te bidden, maakte de gevangene zoveel lawaai, dat hij het moest opgeven. Na hem nog enkele keren bezocht te hebben, sprak hij hierover eens met z'n collega. Hij vroeg hem of deze hem eens wilde bezoeken. O, het mocht de Heere eens behagen alsnog het hart van deze man met Zijn Woord te bereiken.

De volgende dag, na dit gesprek, ging deze erheen. Toen de directeur van de gevangenis hoorde waarvoor deze leraar kwam, sprak hij: „Och, beste dominee, doe maar geen moeite. Ik heb in mijn leven verscheidene mensen in deze gevangenis zien wachten op de dood, maar een verstokt wezen als deze man heb ik nog niet

meegemaakt." „Ja, ja," zei de predikant, „zondaren bekeren is Gods werk. Maar wij moeten aan alle wateren zaaien, zolang het nog het heden is. Ik zou hem toch graag eens bezoeken."

Hij werd in de cel van de ter dood veroordeelde toegelaten. Maar zodra deze hem zag, was het hem aan te zien dat het bezoek hem niet aangenaam was. Maar de leraar ging naast de gevangene zitten en vroeg hem zijn naam. Kort en bars gaf hij ten antwoord: „Jan." „Is het waar, Jan, dat je gereformeerde ouders hebt gehad?" „Ja," was het antwoord. Enige ogenblikken zweeg de leraar en bad in stilte om licht en wijsheid. Toen verbrak hij de stilte en zei: „Wel, Jan, ik vraag mezelf af waarom ik hier niet zit op jouw plaats. Ik heet ook Jan en mijn ouders waren ook gereformeerd. Wij zijn beide schuldige zondaren. Wij hebben beiden de eeuwige dood verdiend. Maar Jan, nu heeft Christus voor mijn zonden geleden. Nu is Hij voor mij gestorven en nu reinigt Hij mij van alle zonden, Jan. Ik ben aan de weet gekomen dat Zijn bloed genoegzaam is voor de grootste der zondaren. Want het is de Heere, Die de goddelozen rechtvaardigen wil."

Onder het spreken van de predikant werd de gevangene wat toeschietelijker en hij antwoordde dat hij veel te goddeloos was om genade van God te verkrijgen. Daar durfde hij niet eens aan te denken.

Na een kort gebed verliet de predikant de gevangene en liet hem aan zijn eigen gedachten over.

Toen de gevangenbewaarder die avond in de cel kwam, zat de man met gevouwen handen en vroeg hij of de dominee terug zou willen komen. De leraar kwam. En ziet, de gevangene was thans in een héél andere gesteldheid. Wat was er gebeurd? De Heere had hem zijn schuld laten zien, zodat hij zijn schuld voor God had neergelegd. Hij had te zien gekregen dat de Heere rechtvaardig is. O, hij had om genade gesmeekt en als de Heere nu niet naar Hem om zou zien, dan zou hij stil zijn en God rechtvaardigen. Verwonderd luisterde de leraar. Toen de gevangene hem vergeving vroeg voor zijn onbeschofte houding, zei hij: „O, vraag toch ook aan die andere dominee of hij mij vergeven wil."

Toen boog deze leraar met de gevangene zijn knieën om hem vervolgens te wijzen op het algenoegzame offer van Christus. „O jon-

gen, je moet de moed maar niet opgeven. Loop de Heere maar aan als een waterstroom. Voor Hem is geen zondaar te slecht."

De predikant vertrok. Twee dagen later was hij echter weer terug. Daar vond hij de veroordeelde in tranen: „Ik moet sterven en ik heb duizendmaal de hel verdiend. God is rechtvaardig en o, wat een monster ben ik."

„Heb je dan geen berouw, Jan?"

„Ja, ik weet dat Jezus Christus de Weg, de Waarheid en het Leven is, maar zal Hij dat ook voor mij zijn, dominee? Judas had ook berouw, maar dat was niet echt. Hij is verloren gegaan. Mijn berouw, dominee, zal mij niet zalig maken. O, ik ben verloren, verloren, voor eeuwig verloren."

De dominee deed een ernstig gebed met hem. De veroordeelde was als radeloos. Hij deed niets anders dan zichzelf maar beschuldigen en God vrijverklaren: „Te laat, o God, te laat en dat rechtvaardig."

Eindelijk werd hij stil. Biddend trof de bewaarder hem in zijn cel aan. Zou het dan toch waar zijn? Zou er voor mij nog genade zijn? Eindelijk brak het licht door en schreeuwde hij het uit van blijdschap dat het waar was. De Heere heeft het me Zelf gezegd, zo sprak hij tot de bewaarder. Deze dacht echter dat de man krankzinnig was geworden.

Toen de dominee weer bij de gevangene kwam, was het hem een wonder. O, dit is van den Heere geschied en het is wonderlijk in onze ogen.

Vergezeld van de beide predikanten besteeg de gevangene enkele dagen daarna het schavot. Toen de leraar, die de Heere middellijk had willen gebruiken, hem vroeg hoe het nu was, antwoordde hij zacht: „Als de moordenaar aan het kruis, dominee, ter elfder ure behouden in Christus' dierbaar bloed."

Even voor de voltrekking van het doodvonnis zei hij, de ogen ten hemel geslagen: „Heere, gedenk mijner." Zo ging hij naar de zalige gewesten. Bevrijd van alle schuld. Eeuwig bij de Heere.

De beide predikanten waren verwonderd en verheugd vanwege dit wonder, aan deze man bewezen.

Jongens en meisjes, en allen die dit leest, zo zien wij dat er geen zondaar te groot is en geen zondaar te slecht. Bij de Heere geldt het:

Al had gij met vele boeleerders gehoereerd, keer nochtans weder
en Ik zal uw afkeringen genezen.

De dichter heeft ervan gezongen en wij besluiten er dit verhaal
mee:

*Welzalgig hij, wiens zonden zijn vergeven;
Die van de straf voor eeuwig is ontheven;
Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bekleet,
Voor 't heilig oog des HEEREN is bedekt,
Welzalgig is de mens, wien 't mag gebeuren,
Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren,
En die, in 't vroom en ongeveinsd gemoed,
Geen snood bedrog, maar blank' oprechtheid voedt.*

(Psalm 32:1)